DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W GDAŃSKU

Gdańsk, dnia 30 czerwca 1976 r. Nr 12 Poz. 50—54

T R E Ś Ć:

50

UCHWAŁA Nr XI/52/76

Miejskiej Rady Narodowej w Sopocie

z dnia 29 kwietnia 1976 r.

w sprawie wprowadzenia na obszarze miasta Sopotu podatku od posiadania psów.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 45, poz. 229) Miejska Rada Narodowa uchwala, co następuje:

§ 1.

Wprowadza się na obszarze miasta Sopotu podatek od posiadania psów.

§ 2.

Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych posiadających psy.

§ 3.

Podatek wynosi rocznie:

1) od posiadania jednego psa 150 zł,
2) od posiadania drugiego psa 300 zł,
3) od posiadania trzeciego i każdego następnego psa 450 zł.

§ 4.

Podatek płatny jest z góry bez wezwania do końca stycznia każdego roku lub w ciągu dwóch tygodni od dnia wejścia w posiadanie psa.

§ 5.

1. Inwalidzi, emeryci i renciści prowadzący samodzielne gospodarstwo domowe podatek od posiadania jednego psa płacą w wysokości obniżonej o 50 proc. w stosunku do stawki wymienionej w § 3 pkt 1, które to obniżki nie stosuje się do drugiego i każdego następnego psa posiadanego przez te osoby.

2. Podatek pobiera się w połowie stawek określonych w § 3, jeżeli osoba weszła w posiadanie psa po dniu 30 czerwca roku kalendarzowego.

§ 6.

1. Opodatkowaniem nie jest objęte z mocy ustawy posiadanie psów:

1) przez cudzoziemski personel misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych — pod warunkiem wzajemności;
2) będących pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołężnych).

2. Wolne jest od podatku:

1) posiadanie psów przez:
   a) organy wojskowe i Milicji Obywatelskiej,
   b) zakłady naukowe, lecznicze i doświadczalne — w celach naukowych lub doświadczalnych,
   c) dozorców nocnych,
   d) osoby czasowo przebywające na obszarze miasta Sopotu, jeżeli podatek od posiadania psów został zapłacony za dany rok podatkowy w miejscowości, z której osoby te przybyły,
2) posiadanie szczeniąt do 8 tygodni.

§ 7.

Do podatku od posiadania psów mają odpowiednie zastosowanie przepisy w sprawie wymiaru, poboru i egzekucji zobowiązań podatkowych.

§ 8.

Traci moc uchwała Nr 38/VIII/59 Miejskiej Rady Narodowej w Sopocie z dnia 10 lutego 1959 r. w sprawie podatku od posiadania psów.

§ 9.

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Sopocie, a ponadto podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku.

Przewodniczący
Miejskiej Rady Narodowej
S. Wysiecki

51

UCHWAŁA Nr XI/53/76

Miejskiej Rady Narodowej w Sopocie

z dnia 29 kwietnia 1976 r.

w sprawie ustalenia stawek opłaty targowej na obszarze miasta Sopotu.

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 45, poz. 229) oraz § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1975 r. w sprawie wykonania przepisów ustawy o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 46, poz. 243) Miejska Rada Narodowa uchwala, co następuje:

§ 1.

Ustala się stawki opłaty targowej na obszarze miasta Sopotu (pobierane dziennie) w następującej wysokości:

1) przy sprzedaży detalicznej z wozu konnego — 40 zł od każdego wozu,

2) przy sprzedaży detalicznej z samochodu, platformy lub przyczepy samochodowej — 60 zł od każdego samochodu, platformy lub przyczepy,

3) przy sprzedaży obnośnej (z ręki, kosza, skrzynki, wiadra itp);

a) przez osoby handlujące zawodowo — 50 zł od osoby,

b) przez producentów indywidualnych sprzedających wytwory swej produkcji (np. sery, masło, jaja itp.) — 10 zł od osoby,

c) przez pozostałe osoby — 20 zł od osoby,

4) przy sprzedaży z wózka ręcznego, roweru itp. — 30 zł od każdego wózka, roweru,

5) przy sprzedaży małych ilości warzyw, jagód, grzybów, kwiatów itp. — 10 zł od osoby,

6) z tytułu zajęcia placu pod stoisko lub towar przeznaczony do sprzedaży (bez względu na rodzaj towaru bądź branżę) lub na wykonanie czynności rzemieślniczych — 20 zł od 1 m^2 zajętej powierzchni.

§ 2.

Obowiązek uiszczenia opłaty określonej w § 1 obciąża osoby sprzedające na targowisku, bez posiadania tam stałego urządzenia użytkowego na podstawie zawartej z jednostką prowadzącą targowisko umowy dzierżawy lub najmu pomieszczeń handlowych.

§ 3.

1. Opłatę targową pobiera Przedsiębiorstwo Handlu Spożywczego Oddział w Sopocie i załatwia czynności z tym związane.

2. Ustala się udział Przedsiębiorstwa Handlu Spożywczego we wpływach z opłaty targowej wynoszący 50% tych wpływów, z przeznaczeniem na konserwację i rozbudowę targowiska. Pozostałe 50% stanowi dochód budżetowy Urzędu Miejskiego w Sopocie.

§ 4.

Do opłaty targowej mają odpowiednie zastosowanie przepisy w sprawie wymiaru, poboru i egzekucji zobowiązań podatkowych.

§ 5.

Traci moc uchwała nr III/16/74 Miejskiej Rady Narodowej w Sopocie z dnia 11 kwietnia 1974 r. w sprawie ustalenia wysokości opłaty targowej na terenie miasta Sopotu (Dz. Urz. WRN Nr 7, poz. 44).

§ 6.

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Sopocie, a ponadto podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku.

Przewodniczący
Miejskiej Rady Narodowej
S. Wysiecki

52

ZARZĄDZENIE Nr 7

Prezydenta Miasta Tczewa

z dnia 8 marca 1976 r.

w sprawie obniżenia w 1976 r. ceny sprzedaży spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego domów wielomieszkaniowych obejmujących do 20 lokali oraz ceny lokali sprzedawanych jako odrębną własność osób fizycznych w domach wielomieszkaniowych na obszarze miasta Tczewa.

Na podstawie § 17 pkt. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 maja 1970 r. w sprawie sprzedaży przez Państwo budynków z równoczesnym oddawaniem działek w użytkowanie wieczyste (jednolity tekst w Dz. U. z 1975 r. Nr 2, poz. 9; zmiana w Dz. U. z 1975 r. Nr 45, poz. 235) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obniża się o 10% cenę sprzedaży spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego domów wielomieszkaniowych obejmujących do 20 lokali oraz cenę lokali sprzedawanych jako odrębny przedmiot własności osób fizycznych w domach wielomieszkaniowych na obszarze miasta Tczewa.

§ 2.

Obniżkę, o której mowa w § 1, wprowadza się na okres czasu do dnia 31 grudnia 1976 r.

§ 3.

Ustalona obniżka (§ 1) dotyczy osób, które złożą wnioski o nabycie lokali przed upływem terminu określonego w § 2.

§ 4.

Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Tczewie, a ponadto podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku.

Prezydent Miasta
K. Deja

53

ZARZĄDZENIE Nr 13

Prezydenta Miasta Tczewa

z dnia 16 kwietnia 1976 r.

w sprawie określenia ilości wynajmowanych pokoi gościnnych w mieście Tczewie podlegających zryczałtowanemu opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

Na podstawie § 2 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 lutego 1975 r. w sprawie opodatkowania niektórych przychodów podatkiem od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 9, poz. 55) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Osoby fizyczne osiągające przychody z najmu następującej ilości pokoi gościnnych w mieście Tczewie, za pośrednictwem Biura Zakwaterowań Przedsiębiorstwa Usług Turystycznych „Gdańsk-Turist” podlegają zryczałtowanemu podatkowi od wynagrodzeń w przypadkach wynajmowania:

1) do 5 pokoi na zakwaterowanie pracowników uspołecznionych zakładów pracy i
2) do 4 pokoi na inne cele (jak na organizację wczasów, zakwaterowanie turystów i podróżnych).

§ 2.

Osoby wynajmujące ilości pokoi większe niż określone w § 1 podlegają podatkowi obrotowemu lub dochodowemu.

§ 3.

Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Tczewie, a ponadto podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku.

Prezydent Miasta
K. Deja

54

ZARZĄDZENIE

Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Gdańsku
z dnia 15 kwietnia 1976 r.

w sprawie lokalnych przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych.

Na podstawie § 1 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 3 października 1975 r. w sprawie lokalnych przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz. Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 21, poz. 110) zarządza się, co następuje:

Wymiary statków, pociagów holowniczych i zestawów pchanych.

§ 1.

1. Na następujących odcinkach dróg wodnych można uprawiać żeglugę jednostkami pływającymi, które nie mogą przekraczać niżej określonych wymiarów:

1) W porze dziennej:

Lp.	Drogi wodne	Statki pojedyncze		Pociągi holownicze			Zestawy pchane	
		Długość w metrach	Szerokość w metrach	Długość w metrach	Szerokość w metrach	Orientacyjny skład pociągów holowniczych	Długość w metrach	Szerokość w metrach
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Rzeka Wisła od km 719,9 do morza:							
	1) jazda w dół rzeki:							
	a) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu powyżej 2,5 m	bez ograniczenia	bez ograniczenia	300	25	holownik i barki do pięciu w członie	113	25
	b) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu poniżej 2,5 m	bez ograniczenia	bez ograniczenia	250	20	holownik i barki do pięciu w członie	113	20
	2) jazda w górę rzeki:							
	a) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu powyżej 2,5 m	bez ograniczenia	bez ograniczenia	600	16	holowniki i barki załadowane w pasie pojedynczym, albo puste po dwie w członach	150	16
	b) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu poniżej 2,5 m	bez ograniczenia	bez ograniczenia	450	16	”	113	16
2	Rzeka Martwa Wisła	65	12	450	16	”	150	16
3	Rzeka Szkarpawa:	60	12					
	1) barki załadowane			500	11	holownik i barki w pasie pojedynczym	150	12
	2) barki puste			300	11		113	12
4	Rzeka Wisła Królewiecka	60	6	200	6	”	60	6
5	Rzeka Święta Tuga:							
	1) od km 0,0 do 11,8	27	3,5	90	3,5	”	—	—
	2) od km 11,8 do rzeki Szkarpawy	45	6	200	6	”	60	6
6	Rzeka Nogat	55	9	200	9	”	113	9
7	Rzeka Elbląg	bez ograniczenia	9	200	10	”	113	9
8	Kanał Jagielloński	55	9	150	9	”	113	9
9	Kanały Systematu Warmińskiego	27	3,30 / 2,60	100	3,30 / 2,60	”	—	—
10	Szlak żeglowny jeziora Drużno	bez ograniczenia	8	200	10	”	113	8
11	Rzeka Dzierzgoń	30	4,5	150	8	”	60	8
12	Rzeka Fiszówka	30	4,5	90	5	”	—	—
13	Rzeka Pasłęka	30	4,5	90	5	”	—	—
14	Rzeka Drwęca od m. Lubicz do ujścia do rzeki Wisły — tylko w górę rzeki (w dół tylko samospławem)	30	4,5	50	4,5	holownik i jedna barka	—	—
15	Jezioro Wdzydzkie	bez ograniczenia	bez ograniczenia	—	—	—	—	—
16	Jezioro Łebsko	”	”	—	—	—	—	—
17	Jezioro Jamno	”	”	—	—	—	—	—
18	Jezioro Trzesiecko	”	”	—	—	—	—	—
19	Jezioro Raduń	”	”	—	—	—	—	—

2) W porze nocnej:

Lp.	Drogi wodne	Statki pojedyncze		Pociągi holownicze			Zestawy pchane	
		Długość w metrach	Szerokość w metrach	Długość w metrach	Szerokość w metrach	Orientacyjny skład pociągów holowniczych	Długość w metrach	Szerokość w metrach
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Rzeka Wisła od km 719,9 do ujścia do morza:							
	1) jazda w dół rzeki bez względu na stan wody	bez ograniczenia	bez ograniczenia	—	—	ruch pociągów holowniczych zabroniony	84	10
	2) jazda w górę rzeki:							
	a) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu powyżej 2,5 m	bez ograniczenia	bez ograniczenia	400	16	holownik i barki załadowane w pasie pojedynczym, albo puste po dwie w członach	113	16
	b) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu poniżej 2,5 m	bez ograniczenia	bez ograniczenia	300	16	„	113	16
2	Rzeka Martwa Wisła	65	12	450	16	„	113	16
3	Rzeka Szkarpawa:	60	12					
	1) barki załadowane			300	10	holownik i barki w pasie pojedynczym		
	2) barki puste			200	10		100	10
4	Rzeka Nogat	55	9	150	9	„	100	9
5	Rzeka Elbląg	55	9	150	9	„	100	9
6	Kanał Jagielloński	55	9	100	9	„	100	9

2. Niezależnie od stosowania określonych niniejszym zarządzeniem wymiarów i składów pociągów holowniczych i zestawów pchanych, kierownicy tych obiektów pływających obowiązani są w warunkach uciążliwych dla żeglugi zmniejszyć odpowiednio pociągi holownicze i zestawy pchane jeżeli jest to konieczne ze względów bezpieczeństwa żeglugi, gdyby nawet to nie było wymagane odpowiednim oznakowaniem drogi wodnej.

3. Zanurzenie statków winno odpowiadać warunkom drogi wodnej.
Statki mogą być załadowane nie więcej, niż na to pozwala stan wody na odcinku drogi wodnej, na którym statek zamierza odbyć podróż.
Największe zanurzenie powinno być co najmniej o 10 cm mniejsze od tranzytowej głębokości i nie może przekraczać dolnej krawędzi znaku wolnej burty.

Szybkość jazdy statków.

§ 2.

1. Na rzece Wiśle od km 719,9 do ujścia do morza, na rzece Martwej Wiśle oraz na otwartych jeziorach Systematu Warmińskiego, na jeziorach Wdzydzkie, Łebsko, Jamno, Trzesiecko i Raduń nie ogranicza się szybkości statków.

2. Na podanych niżej odcinkach śródlądowych dróg wodnych szybkość jazdy statków nie może przekroczyć:

1) na rzece Nogat od km 8 do ujścia do Zalewu Wiślanego 16 km/godz.
2) na rzece Nogat od km 0 do km 8 10 „
3) na rzece Szkarpawie 15 „
4) na rzece Wiśle Królewieckiej 13 „
5) na rzece Fiszówce 8 „
6) na rzece Święta Tuga od km 0 do km 11,8 7 „
7) na rzece Święta Tuga od km 11,8 do rzeki Szkarpawy 10 „
8) na rzece Pasłęce 10 „
9) na rzece Dzierzgoń 8 „
10) na rzece Drwęcy od ujścia do rzeki Wisły do miejscowości Lubicz 7 „
11) na kanałach Systematu Warmińskiego 8 „
12) na Kanale Jagiellońskim 10 „
13) na Jeziorze Drużno 17 „

3. Niezależnie od ograniczenia szybkości jazdy statków, o którym mowa w ust. 2, obowiązuje nakaz ograniczenia szybkości w innych miejscach tego wymagających — w takim stopniu, aby wytwarzana fala nie stanowiła niebezpieczeństwa dla statków, budowli i urządzeń wodnych.

Uprawianie żeglugi samospławem.

§ 3.

1. Dopuszcza się do uprawiania żeglugi samospławem na następujących drogach wodnych:
1) rzeka Wisła od km 719,9 do ujścia do morza,
2) rzeka Drwęca od km 10 w m. Lubicz do ujścia do rzeki Wisły.
Na rzece Drwęcy samospławu mogą dokonywać tylko pojedyncze statki.
2. W czasie uprawiania żeglugi samospławem kierownicy spławianych statków winni zachować jak najdalej idące środki ostrożności.
3. Ruch statków samospławem w porze nocnej jest zabroniony.

Przejazd przez śluzy, pochylnie i mosty zwodzone.

§ 4.

1. Przy zbliżaniu się do śluzy, pochylni względnie mostu zwodzonego należy w odległości 200 m dać sygnał dźwiękowy — jeden długi dźwięk.
W przypadku niezauważenia tego sygnału na śluzie, pochylni czy moście zwodzonym, należy zatrzymać się przed śluzą, pochylnią czy mostem zwodzonym w miejscu oznaczonym znakiem nakazu zatrzymania się, a następnie powtórzyć sygnał.

2. W miejscach przeznaczonych na postój statków przed śluzami i pochylniami organ utrzymujący drogi wodne zapewni odpowiednią ilość dalb i pali dla dobijania i cumowania statków oraz ustawi znaki wskazujące miejsce postoju.

3. W przypadku podejścia statków do mostu zwodzonego z obu stron naraz, obsługa mostu reguluje kolejność przechodzenia tych statków wystawieniem osobno na każdej ze stron mostu odpowiedniego układu znaków.

4. Śluzowanie odbywa się według kolejności przybycia do śluzy względnie pochylni.

5. Z pierwszeństwa śluzowania korzystają statki:

1) będące w akcji ratowniczej lub interwencyjnej,
2) pasażerskie regularnych linii,
3) oznaczone znakiem pierwszeństwa przejazdu.

Sygnalizacja dźwiękowa statków w pociągu holowniczym.

§ 5.

W celu porozumiewania się pomiędzy statkami pociągu holowniczego ustala się następujące sygnały dźwiękowe:
1) rozpoczęcie jazdy — podniesienie kotwic — jeden krótki,

dwa długie i jeden krótki dźwięk (. — — .);
2) przygotowanie do zakończenia jazdy — jeden długi, trzy krótkie i jeden długi dźwięk (— . . . —);
3) rzucić kotwicę — jeden długi i trzy krótkie dźwięki (— . . .);
4) rzucić hol — jeden krótki, jeden długi i jeden krótki dźwięk (. — .).

Oznakowanie statków.

§ 6.

1. Zobowiązuje się wszystkich właścicieli statków małych i statków sportowych oraz turystycznych do oznakowania swoich statków w taki sposób, aby z umieszczonych w odpowiednich miejscach napisów wynikało poza nazwą statku, do kogo statek należy, oraz gdzie i pod jakim numerem statek jest zarejestrowany.

2. Zobowiązuje się właścicieli przewozów międzybrzegowych do oznakowania tych statków przez wymalowanie burt farbą koloru pomarańczowego — sygnałowego.

Oznakowanie śródlądowych dróg wodnych.

§ 7.

1. Na jeziorach i szczytowych odcinkach kanałów żeglugowych łączących dwie rzeki za prawą stronę szlaku uważa się stronę prawą linii biegnącej w kierunku od wschodu na zachód, względnie od południa na północ — przeciwną stronę uważa się za lewą.
Na jeziorach i kanałach Systematu Warmińskiego obowiązuje odmienny sposób oznakowania stron według kierunków biegnących z Miłomłyna do Elbląga, do Ostródy oraz do Iławy i Zalewa.

2. Właściciele utrzymujący mosty krzyżujące się z drogami wodnymi mają obowiązek oznakowania tych mostów znakami żeglugowymi, działając w tym zakresie w porozumieniu z terenowymi organami administracji dróg wodnych.

3. Organy utrzymujące mosty zobowiązane są do budowy, napraw i konserwacji pali, dalb, obelkowań itp. zabezpieczeń przejść żeglownych pod tymi mostami.

Postój, wymiary i wyposażenie tratw.

§ 8.

1. Tratwy zatrzymujące się na postój nie mogą tarasować szlaku żeglownego. W tym celu należy ustawić je poza szlakiem żeglownym w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu.
Na wodach skanalizowanych tratwy powinny być ustawiane w pasach przy jednym brzegu, o szerokości nie przekraczającej 1/3 szerokości szlaku żeglownego.

2. Poszczególne obszary wód zajęte stojącymi tratwami winny być oznakowane tablicami z napisem wskazującym właściciela tratw oraz jego adres.

3. Tratwy stojące na wodzie winny znajdować się pod stałą opieką.
Dozorcy winni przebywać na powierzonych im tratwach albo w ich pobliżu.
Właściciele tratw obowiązani są zaopatrzyć dozorców w odpowiedni sprzęt, jak liny, łodzie, sprzęt ratunkowy itp.
Jeden dozorca może dozorować tratwy na długości do 1 kilometra.

4. Dopuszczalne wymiary tratw ustala się jak następuje:

Lp.	Drogi wodne	Dłuość w metrach	Szerokość w metrach
1	Systemat Warmiński		
	1) jeziora	bez ograniczenia	10
	2) kanały	100	3
2	Rzeka Pasłęka	100	3
3	Rzeka Słupia	75	3
4	Rzeka Drwęca	100	5
5	Rzeka Wda	100	5

Na innych drogach wodnych można holować i spławiać tratwy po uzyskaniu zezwolenia Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Gdańsku i na warunkach określonych w tym zezwoleniu.

5. Długość poszczególnych tablic nie powinna przekraczać 30 mb. Szerokość tablic i pasów powinna być taka aby zapewniała swobodne i bezpieczne przejście przez przęsła mostów oraz śluzy drogi wodnej, na której odbywa się spław.

6. Wymiary tratw transportowanych drogami wodnymi w postaci pęczków nie mogą przekraczać dopuszczalnych wymiarów tablic, a ponadto zanurzenie pęczków nie może przekraczać 1 metra.

7. Tratwy winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1) drygawki — po 1 na końcach pasa,
2) szreki — po 1 na przodzie, w środku i na końcu pasa,
3) liny stalowe względnie konopne o długości 30 mb. po 1 na każde 50 mb. pasa,
4) bosaki — po 1 na każdego członka załogi,
5) drągi — po 1 na każdego członka załogi,
6) kolce na buty po 1 parze dla każdego członka załogi,
7) pas ratunkowy po 1 szt. dla każdego członka załogi,
8) 1 koło ratunkowe z rzutką,
9) apteczka pierwszej pomocy z wyposażeniem,
10) 1 łódź towarzysząca z kompletnym wyposażeniem,
11) 1 trąbka sygnalizacyjna,
12) 1 topór,
13) 2 latarnie białe naftowe,
14) komplet flag sygnalizacyjnych.

Sprzęt połowowy.

§ 9.

1. Sprzęt połowowy stawiany na drodze wodnej a szczególnie sieci, nie może przegradzać szlaku żeglownego w sposób uniemożliwiający przechodzenie statków. Dotyczy to zarówno pory dziennej jak i nocnej.

2. Spławianie sieci na szlaku żeglownym nie może stanowić przeszkody dla ruchu statków.

3. W przypadku niezbędnej konieczności podyktowanej specjalnymi warunkami odłowu ryb, zezwala się na krótkotrwałe przegradzanie kanałów żeglugowych pod warunkiem stałego dozorowania takiej przegrody przez dyżurującego rybaka zaopatrzonego w łódź, oraz sprzęt sygnalizacyjny w postaci czerwonej chorągiewki a w porze nocnej czerwonego światła.
Na żądanie zbliżających się statków sieć musi być usunięta aby dać wolną drogę dla przejścia tych statków.

Uprawianie żeglugi w porze zimowej.

§ 10.

Dopuszcza się do uprawiania żeglugi w porze zimowej w czasie zalodzenia na rzece Martwej Wiśle na odcinku od km 6,0 w m. Wiślinki do km 18,23 (wschodnia krawędź mostu kolejowego) w Gdańsku pod warunkiem:
1) zastosowania do tego celu statków o odpowiedniej konstrukcji kadłuba, pędników i sterów,
2) zabezpieczenia odpowiedniego statku (lodołamacza) dla ewentualnego udzielenia pomocy statkom, które uwięzły w lodach,
3) odpowiedniego wytyczenia szlaku żeglownego stosownie do warunków zimy,
4) w przypadku zaistnienia wyjątkowo niesprzyjających warunków zalodzenia spotęgowanych silnym mrozem i zawiejami śnieżnymi żegluga winna ulec zawieszeniu.

Statki inspekcyjne

§ 11.

1. Statki inspekcyjne należące do Inspektoratów Żeglugi Śródlądowej oraz statki będące w akcji ratowniczej lub interwencyjnej zwolnione są od przestrzegania postanowień niniejszych przepisów, jeżeli wymagane to jest wykonywaniem zadań służbowych w interesie bezpieczeństwa żeglugi.

2. Statki inspekcyjne określone w ust. 1 mogą oprócz niebieskiego migającego światła używać podczas wykonywania

swych zadań, sygnału dźwiękowego nadawanego syreną o zmiennym nasileniu głosu — jako sygnału ostrzegawczego.

3. Zabrania się innym statkom poza wymienionymi w ust. 2 używania syreny o zmiennym nasileniu głosu — nie dotyczy to statków Milicji Obywatelskiej, Wojsk Ochrony Pogranicza i Marynarki Wojennej.

§ 12.

Traci moc zarządzenie Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Gdańsku z dnia 27 maja 1967 r. w sprawie lokalnych przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz. Urz. WRN w Gdańsku Nr 10, poz. 57).

§ 13.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Inspektoratu
Żeglugi Śródlądowej w Gdańsku
Marian Szyc

Adres oraz numery telefonów Administracji i Redakcji Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku: Urząd Wojewódzki w Gdańsku — Gdańsk, ul. Okopowa 21/27; Administracja: pierwsze piętro, pokój Nr 131, tel. 377-268; Redakcja: pierwsze piętro, pokój Nr 133 H, tel. 377-384.
Administracja i Redakcja czynna jest: w poniedziałki i wtorki od godz. 7.45 do godz. 15.15; we środy od godz. 7.45 do 15.45; w czwartki i piątki — od godz. 7.45 do godz. 15.15; w soboty — od godz. 7.45 do godz. 13.

Opłaty za prenumeratę Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku wynoszą: 18 zł za prenumeratę roczną (ze skorowidzem), 10 zł za prenumeratę półroczną (bez skorowidza).
Opłaty za prenumeratę uiszcza się z góry, przed okresem prenumeraty, na rachunek bankowy Nr 351-94/2/62 w Narodowym Banku Polskim, III-cim Oddziale Miejskim w Gdańsku — należący do Wydziału Budżetowo-Gospodarczego Urzędu Wojewódzkiego w Gdańsku. Przy uiszczeniu opłaty należy określić na przelewie bankowym lub przekazie pocztowym, że przekazywana kwota stanowi opłatę za prenumeratę Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej oraz podać okres prenumeraty, za który uiszcza się opłatę, ilość prenumerowanych egzemplarzy Dziennika, nazwę lub imię i nazwisko prenumeratora i jego dokładny adres. Otrzymanie dowodu prawidłowego uiszczenia opłaty przed początkiem rocznego lub półrocznego okresu prenumeraty Administracja Dziennika będzie uważała za równoznaczne ze złożeniem zamówienia na prenumeratę.
Pojedyncze egzemplarze (numery) Dziennika można nabyć w Administracji — pod adresem wskazanym wyżej. Cena pojedynczego egzemplarza (numeru) Dziennika o objętości do czterech stron druku (włącznie) wynosi — 0,90 zł; przy większej ilości stron dolicza się po 0,30 zł za każdą dalszą — zarówno pełną jak i niepełną — stronę drukowaną.

Cena niniejszego numeru wynosi: 1 egz. 1,50 zł GWP — Druk. 1603 — 1800 Indeks 35596